



ת"פ 8559/03/15 - מדינת ישראל נגד בתי זקוק לנפט בע"מ, אליעז ביליק, דוד אריה, אברהם וקנין

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 8559-03-15 מדינת ישראל נ' בתי זקוק לנפט בעמ ואח'

בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו

המאשימה

נגד

הנאשמים

מדינת ישראל

1. בתי זקוק לנפט בע"מ ע"י עוה"ד הגב' יה"ל פורת
2. אליעז ביליק ע"י עו"ד נמרוד ליפסקר
3. דוד אריה ע"י עו"ד ישי שריד
4. אברהם וקנין ע"י עו"ד הגב' יה"ל פורת

גזר דין

כתב האישום:

הנאשמים הורשעו, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של **אי הימנעות מפעולה המזהמת מים**, לפי סעיף 20ב(א) + 20א לחוק המים, תשי"ט-1959 (להלן: **חוק המים**), וכן נאשמים 2-4 הורשעו בעבירה נוספת של **הפרת אחריות נושא משרה בתאגיד**, לפי סעיף 20 כב לחוק המים.

על פי הכרעת הדין, הנאשמת 1 הייתה במועד הרלבנטי לאישום חברה ציבורית המאוגדת בישראל העוסקת בזיקוק נפט גולמי ומוכרת מוצרים שונים כגון בנזין, גז בישול, סולר, דלק סילוני וכיוצ"ב. בין היתר מחזיקה נאשמת 1 בבעלותה מפעל הנמצא בשד' ההסתדרות בחיפה (להלן: **המפעל**).

נאשם 2 היה במועד הרלבנטי לאישום סמנכ"ל תפעול ומנהל בפועל של המפעל. במסגרת תפקידו היה נאשם 2 אחראי על עבודתם של נאשמים 3 ו- 4.

נאשם 3 היה במועד הרלבנטי לאישום מפקח קווי פנים וחץ אצל נאשמת 1 וכן מנהל עבודה ובמסגרת תפקידו היה אחראי על אישור היתרי העבודה והיתרי הביצוע ובכלל זה היתר העבודה והיתר הביצוע נשוא הפרויקט המדובר.

נאשם 4 היה בכל הזמנים הרלבנטיים לאישום מנהל יחידת התיכון אצל נאשמת 1 ומתוקף תפקידו מהווה גורם אישור מקצועי להיתרי עבודה בפרוזדור F, ובכללם היתר העבודה נשוא תיק זה (תוואי תשעת צינורות הדלק מהיציאה מהמפעל ועד למסוף הדלק במפרץ חיפה נקרא פרוזדור F).

בתאריך 18.11.08 אירעה דליפה חמורה של דלק סילוני (קרוסין) אל מימי נחל גדורה (להלן: **הנחל**) בקטע הנחל שמצפון לגדר המפעל ולגשר הפטרוכימיה ומעט דרומית לצומת וולקן בחיפה (כיכר הל"ט), צומת בו נפגשים שד'



ההסתדרות ודרך משה דיין. לאחר בדיקות חוזרות של תשעת צינורות הדלת של פרוזדור F התגלה כי באחד מהם, קו המוליך קרוסין, ארע סדק באחת מדפנות הצינור כתוצאה מקורוזיה. הסדק אירע בקטע הצינור העובר יחד עם יתר שמונה הצינורות בתוך מנהרת גשר הנמצא מתחת לשד' ההסתדרות בחיפה, לאחר שהצנרת חוצה את אפיק הנחל. כתוצאה מהסדק אירעה דליפה של דלק סילוני אל הקרקע ומי התהום ומשם אל הנחל.

בעקבות זיהום מי הנחל, הקרקע ומי התהום הורה המשרד להגנת הסביבה (להלן: **המשרד**) לנאשמת 1 לבצע קידוחי תצפית, בין היתר הגדתו המערבית של הנחל, סמוך לפרוזדור F, בקטע שבו חוצים הצינורות את אפיק הנחל. קידוחי התצפית הראו כי נוצרה שכבת דלק צפ מעל מי התהום. המשרד דרש מנאשמת 1 לשאוב את הדלק המזהם.

נאשמת 1 שכרה את שירותיה של חברת NRD פיתוח משאבי טבע בע"מ (להלן: **חברת NRD**) כקבלן מבצע. חברת NRD הגישה למשרד להגנת הסביבה תוכנית לשאיבת עדשת הדלק אשר אושרה על ידו. בהתאם לתוכנית, היה על חברת NRD לבצע 9 קידוחי שאיבה בקוטר רחב לעומק של 10-12 מ', חמישה קידוחים בתוך המפעל וארבעה קידוחים בקרבת הנחל, קרוב ככל האפשר לקידוחי התצפית הנ"ל שבוצעו בעבר. הקידוחים סומנו G3-G6.

מיקום קידוח G4 נשוא התיק, היה במרחק של כ-4 מ' ממערב לגדה המערבית של הנחל וכ-4 מ' מצפון לפרוזדור F, לאחר חציית אפיק הנחל. חברת NRD שכרה את שירותיה של חברת צמנטל סולל בונה שותפות מוגבלת (להלן: **צמנטל**) כקבלן משנה לביצוע הקידוחים.

בהתאם להוראות חוק עזר לחיפה (שימור רחובות) תשי"ג-1952 ובהתאם להוראות סעיף 42א' לחוק עזר לחיפה (שמירת הסדר והניקיון) התשמ"ב-1982, כל גורם אשר מעוניין לחפור או לכרות שוחה ברחוב חייב לקבל לכך היתר בכתב מהעירייה ולבצע את החפירה בהתאם לתנאי ההיתר. עם מתן ההיתר ניתנת למבצע העבודה תוכנית ובה מסומנים קווי תשתית תת קרקעית העוברים באזור החפירה.

לנאשמים 1 ו-2 היה ידוע שקו ביוב תת קרקעי עובר במקביל לאפיק הנחל, סמוך לקידוח G4, וזאת בשל העובדה, שנאשמת 1 פנתה לעירייה וקיבלה כשנה ורבע קודם לכן היתר לחפירות גישוש שתקופת ביצועו בין 18.1.09 - 30.3.09. אותה חפירת גישוש נועדה לאתר צינור מים וצינור ביוב 32 צול עבור גשר מעל נחל גדורה, במרחק עשרות מטרים בודדים מדרום לקידוח G4. בהתאם לנוהל "היתרי ביצוע והיתרי עבודה" ונוהל "ביצוע עבודות חפירה" של נאשמת 1 נדרש היתר עבודה לכל עבודת חפירה (להלן: **הנהלים**). לכל היתר עבודה נדרש לאחר מכן היתר ביצוע המאשר באופן בלעדי את תחילת ביצוע העבודה. כדי לקבל היתר עבודה נדרשים אישורים מקצועיים שונים. כאשר מדובר בעבודת חפירה וכשיש סכנה לפגיעה בצנרת תת-קרקעית נדרשת בדיקה יסודית של תוכניות אתר החפירה, בין היתר, ע"י מנהל יחידת התיכון, נאשם 4, עליו מוטלת החובה לאשר בטופס היתר עבודה כי לא נשקפת סכנה לפגיעה בצידוד תת קרקעי. אם קיימת סכנה לפגיעה שכזו יש לכלול בהיתר תנאים שימנעו את הפגיעה.

בהתאם לנהלים, נאשם 3 אחראי הן על אישור היתר העבודה והן על אישור היתר הביצוע.

ביום 1.9.10 הוצא על ידי אסף חרנס, קצין הבטיחות של הנאשמת 1, ולפי הזמנת נאשם 3, היתר עבודה לביצוע 4 קידוחים G3-G6 במוך לנחל הגדורה בפרוזדור F. אחד מתנאי היתר העבודה קבע כי יש לקבל הסכמה בכתב מטעם גורמי חוץ כגון חברת החשמל, עיריית חיפה, בזק ועוד, וכי האחריות לכך מוטלת על האחראי על העבודה, היינו, נאשם 3.



על גבי ההיתר ניתנו מספר אישורים מקצועיים בחתימת בעלי התפקידים הרלבנטיים. בין היתר, אישר הנאשם 4 כי החפירה לא מסכנת צנרת תת קרקעית. לאחר שנחתמו האישורים המקצועיים אישר אסף חרנס את ההיתר ביום 6.9.10.

ביום 7.9.10 חתם נאשם 3 על היתר הביצוע לקידוח G4 ואישר כי בדק את אתר העבודה ומצא כי כל הדרישות לתחילת העבודה בהיתר העבודה ובהיתר הביצוע מתקיימות. על גבי היתר הביצוע ציין נאשם 3 כי העבודה מתבצעת באישור מנהל התיכון, נאשם 4. כרמי חוראני, שהיה מפקח עבודה בחברת צמנטכל, חתם על היתר הביצוע ואישר כי הוא מתחייב לבצע את העבודה בהתאם לכללי הבטיחות ותנאי ההיתר.

נאשם 2 לא פיקח על עבודת של נאשמים 3 ו-4 באופן שימנע פגיעה בתשתיות תת קרקעיות, לא דיווח להם על קיומו של צינור הביוב במקום הקידוח למרות שידע על כך ולא הורה למי מהם לבקש היתר חפירה מעיריית חיפה.

ביום 7.9.10 בשעה 9:00 או בסמוך לכך, החלה חברת צמנטכל, בפיקוחו של כרמי חוראני, לבצע את קידוח G4. לצורך הקידוח הביאה חברת צמנטכל למקום מכונת קידוח אשר הופעלה בידי עובד שלה, ולדימיר ששקוב. לפני תחילת הקידוח הורה כרמי חוראני לבצע במקום חפירת גישוש עם מחפרון נהוג בידי עובד חברת צמנטכל, חיים סרמילי, עד לעומק של כשני מטרים מתחת לפני הקרקע, זאת מחשש לפגיעה בתשתיות שונות. בחפירת הגישוש לא נמצא דבר ולפיכך הורה כרמי חוראני לששקוב להתחיל לקדוח. כאשר הגיע המקדח לעומק של כ-2.5-3 מ' מתחת לקרקע, פגע המקדח בצינור סניקת ביוב בקוטר 24 צול עשוי אסבסט, הסונק את הביוב מהקריות עד למתקן טיהור שפכים חיפה. תוואי הצינור, באזור הקידוח, עובר, כאמור לעיל, במקביל לאפיק הנחל, סמוך מאוד לנקודת הקידוח G4.

כתוצאה מפגיעת המקדח בצינור הביוב, נפער בו פתח באורך 23 ס"מ לערך ומי ביוב גולמי בספיקה גבוהה החלו לזרום מהצינור לתוך הנחל ומשם למפגש עם נחל הקישון המצוי כקילומטר דרומה מנקודת הקידוח ומשם לים.

בבדיקת דגימות מים שניטלו ממקום הפגיעה בצינור, התברר כי מי הביוב מכילים 19 מיליון חיידקי קוליפורמים צואתיים ל-100 מ"ל, שהם פי 24000 מהערך המירבי המותר על פי התקנות, דבר המהווה סיכון לאנשים העלולים לבוא במגע עם מי הנחל. עומס החומר האורגני, צח"ב, במי הביוב במקום התגלה כגבוה פי 30 מהמותר על פי התקנות וכעט פי 10 מהערך המירבי המותר מבחינת צח"כ, מה שגורם לירידה בריכוז החמצן המומס בנחל ועלול להביא לתמותה של בעלי חיים הנמצאים במים וכן לריחות צחנה. כמו כן, ריכוז המוצקים המרחפים, המבטא את עכירות המים, היה גבוה פי 20 מהערך המירבי המותר בהתאם לתקנות. ריכוזי החנקן האמוניקאלי בנקודת הפגיעה היו גבוהים כמעט פי 50 מהערך המירבי המותר בתקנות. ריכוזי הזרחן הכללי היו גבוהים פי 2 מהנדרש בתקנות. כל אלה גורמים להתפתחות מואצות של אצות בנחל, מה שפוגע בבעלי החיים והגברת הצחנה. האמוניה אף רעילה לאדם ולבעלי החיים. בנוסף, נתגלו בדגימות שניטלו במורד הנחל ובמרחק 100 מטרים ממקום הפגיעה בצינור, 13 מיליון קוליפורמים צואתיים, פי 16,000 מהערך המירבי המותר; 270 מ"ג לליטר צח"ב, פי 18 מהערך המירבי המותר; 495 מ"ג לליטר צח"כ, פי 5 מהערך המירבי המותר; 118 מ"ג לליטר מוצקים מרחפים, פי 8 מהערך המירבי המותר, 91 מ"ג לליטר חנקן אמוניקאלי, פי 36 מהערך המירבי המותר; 11.5 מ"ג לליטר זרחן כללי, פי 6 כמעט מהערך המירבי המותר.

זרימת הביוב לנחל נמשכה בכמויות גדולות ולאורך כל שעות היום ורק בשעה 22:00 לערך ניתן היה להפסיק את פעולת משאבות הביוב של הקריות על מנת לרוקן את קו הביוב ולאפשר את תיקונו. תיקון הקו ארך עד השעות שלפנות בוקר יום ה-8.9.10. כיוון שהפתח שנפער בצינור הביוב היה גדול ולא ניתן היה למצוא חבק גדול מספיק כדי לאטום אותו לחלוטין, היה צורך להזמין חבק גדול יותר ולבצע תיקון חוזר ביום 16.9.10, פעולה שהצריכה הזרמה של שפכי ביוב



לים.

טענות הצדדים:

טעונו המאשימה

המאשימה הפנתה לערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים שהינם שמירה על משאבי הטבע ואיכות החיים והפנתה לפסיקה מתאימה. אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, נטען, כי באותו מקרה דובר על זיהום של ביוג גולמי עם זרימה חזקה, אשר זרמה מנחל הגדורה ומשם לנחל הקישון ועד הים, במשך כל שעות היממה בכל אותו היום - היקף נזק סביבתי עצום, עליו אף לא הייתה מחלוקת. בעניין הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה, באשר לסכנה לבריאותם ולחיייהם של בני האדם, ושל בעלי החיים והמים, הפנתה לחוות דעת המומחה שהוגשה בהסכמה.

בעניינה של נאשמת 1, עתרה המאשימה לקביעת מתחם ענישה של קנס שנע בין 250,000 ₪ ל-500,000 ₪, והתחייבות כפולה. בכל הנוגע לעונשה של הנאשמת 1 בתוך המתחם, בשל חומרת העבירות והנזק, נטען כי יש להעמיד את הקנס ברף הגבוה של מתחם הענישה וזאת בשל היותה חברה עם עבר סביבתי עשיר (הוגשו הרשעות קודמות). יחד עם זאת, בשל חלופ הזמן מיום ביצוע העבירה, עתרה המאשימה להשית קנס נמוך מעט מהרף העליון, בסך 450,000 ₪ והתחייבות כפולה לחברה. מדובר בנאשמת שקיבלה בעבר קנסות בסכומים של מיליונים, יחד עם זאת בשל חלופ הזמן מאז ביצוע העבירה, עתרה המאשימה להטלת קנס מעט נמוך מהרף העליון.

בעניינו של נאשם 2, הפנתה המאשימה לחלקו היחסי בביצוע העבירה. נטען, כי הנאשם 2 שהיה סמנכ"ל תפעול, ומנהל כללי אצל הנאשמת 1, נשא באחריות על ביצוע העבודה בפרויקט. הנאשם 2 הכיר את הפרויקט ואת הדרישות מראש וידע על קיומן של תשתיות במקום, אך למרות זאת נמנע מהנחיית הנאשמים 3 ו-4 לפנות לעירייה כדי לוודא קיומה או העדרה של תשתית ביוג כדי שניתן יהיה להימנע מפגיעה בה. בנסיבות אלה, טענה המאשימה כי חלקו היחסי של נאשם 2 בביצוע העבירה הוא גדול. המאשימה הפנתה לאמירות מתוך הכרעת הדין ולקביעות בית המשפט על מחדליו החמורים של הנאשם 2. בפסיקה שהציגה המאשימה לבית המשפט, הפנתה המאשימה למדיניות הענישה הנוהגת בעניינם של מנהלים נושאי משרה בעבירות דומות, אשר מצויה במתחם של קנס שנע בין 10,000 ₪ ל-60,000 ₪ והתחייבות כפולה. לעניין גזירת עונשו של הנאשם 2 בתוך המתחם, נטען כי, מדובר בנאשם בעל עבר סביבתי (הוגשה הרשעה קודמת במסגרתה נגזר על הנאשם תשלום קנס בסך 7,500 ₪). יחד עם זאת, לאור חלופ הזמן, עתרה המאשימה להטלת קנס נמוך במקצת מרף הענישה העליון, בגובה של כ - 40,000 ₪.

בעניינו של נאשם 3, הפנתה המאשימה לאותו המתחם שנטען בעניינו של נאשם 2. נטען כי לנאשם 3 חלק מרכזי ביותר בביצוע העבירה; הנאשם 3 היה אחראי על ביצוע העבודה, הוא הוגדר בהיתר העבודה מפורשות כמי שבאחריותו לקבל הסכמה מגורמי חוץ, ביניהם עיריית חיפה. נאשם 3 חתם על כך שביצע את הדבר ומילא את תחום אחריותו, אך בפועל לא ביצע זאת ולא ווידא כי הבדיקות נעשו. לו היה נאשם 3 מוודא את הדברים מול עיריית חיפה, יכולה הייתה להימנע מפגיעה בביוג, ובזרימה הקשה שנגרמה אל הים. אשר לעונש המתאים לנאשם זה, המאשימה ציינה את נסיבותיו האישיות הקשות של הנאשם, אשר בשל מותה של בתו בגיל 37, הפכו הנאשם 3 ואשתו לאפוטרופסיים של נכדם



היתום, שכיום הינו בן 15. זאת ועוד, ציינה המאשימה כי לנאשם 3 אין עבר סביבתי, וכן לאור גילו (בן 67) והעובדה כי הוא אינו עובד עוד אצל הנאשמת 1 ויצא לפנסיה לפני 4 שנים, מצאה המאשימה לנכון לעתור במשותף עם הסניגור לעונש שחורג לקולא ולהשית על הנאשם 3 קנס בסך 3000 ₪ לצד התחייבות כפולה.

בעניינו של נאשם 4, הפנתה המאשימה למתחם הענישה לו עתרה בעניינם של יתר הנאשמים. המאשימה התייחסה לחלקו בביצוע העבירה כמנהל יחידת התיכון אצל הנאשמת 1; הנאשם 4 חתם על גבי ההיתר, ובחתימתו אישר שהחפירה לא מסכנת צנרת תת קרקעית. לו הנאשם 4 היה מבצע את תפקידו, אזי שניתן היה למנוע את הנזק הקשה שנגרם. המאשימה הפנתה לכשלים שביצע הנאשם כפי שפורטו בהכרעת הדין. אשר לעונשו במתחם, נטען כי מדובר בנאשם ללא הרשעות קודמות, וכן יש לשקול את חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה. המאשימה עתרה להטלת עונש דומה לעונשו של נאשם 2, בשליש העליון של מתחם הענישה הנטען.

טיעוני ההגנה

ב"כ הנאשמת 1 התייחס למדיניות הענישה הנוהגת ולמתחם שהציגה המאשימה. לדידו, מדובר בפסיקה שאינה מייצגת מקרים דומים, באותם מקרים דובר על עבירות ממושכות שהתרחשו על פני מספר שנים, שלא כמו במקרנו, בו מדובר על אירוע בודד, תאונתי. ב"כ הנאשמת 1 הגיש פסיקה מטעמו של מקרים דומים לאירוע המדובר. כמו כן, נטען, כי במקרה דכאן שיטת ההיתרים כשלה בגלל חוסר סנכרון בין בעלי התפקידים שהיו אמונים על הנושא. עוד טען ב"כ הנאשמת 1, כי הסיבה לביצוע הפרויקט מלכתחילה הייתה סיבה סביבתית, היינו לבקשת המשרד להגנת הסביבה לשאוב דלקים שדלפו, ובפרויקט הושקעו מיליוני שקלים. הנאשמת השקיעה כספים ועשתה מאמצים לתקן את הנזק שנגרם. לאור האמור, עתר ב"כ הנאשמת 1 לקבוע מתחם ענישה, בעניינה של הנאשמת 1, שנע בין קנס של 100,000 ₪ ועד 200,000 ₪, כאשר לעניין מקומה של הנאשמת בתוך המתחם, יש להתחשב בחלוף הזמן מאז האירוע וכן בעובדה כי מקורה של הטעות בתום לב וטעות אנוש וכן כי הנאשמת ביצעה חפירת גישוש לחיפוש צנרת, אשר הופסקה לאחר שני מטרים.

ב"כ הנאשם 2 ביקש לבצע אבחנה בין הפסיקה שהציגה המאשימה לבין המקרה הנדון; כך למשל נטען כי יש הבדל בין בעלי חברה או מפעל לבין מנהלים או עובדים שכירים. אשר לנאשם 2 נטען כי הוא בן 65, העבירה הנטענת בוצעה בשנת 2010. הנאשם היה מנהל המפעל וזמן קצר לאחר מכן הוא עזב את הנאשמת 1. ב"כ הנאשם 2 טען כי הנאשם 2 לא היה מנהל מתקן אלא מנהל המפעל שכולל עשרות מתקנים, וכפעול יוצא מכך היה אחראי ביום יום על פעילות במתקנים רבים ועל עשרות אנשים. באותו מקרה, הכשל נגרם לאחר שאדם שתפקידו היה לגשת לעירייה ולהביא אישור על פי היתר עבודה, לא עשה זאת. עוד נטען כי הנאשם 2 כמנהל המפעל לא יכול לוודא כל פעולה שמתבצעת על פי כל היתר כמנהל אופרציה בסדר גודל כזה. עוד לעניין נסיבותיו האישיות של נאשם 2, נטען כי הוא משמש כיו"ר עמותת השיט של חיפה, מזה הרבה שנים, מייעץ בנושאי סביבה לכל מיני גופים, כולל ממשלתיים, והינו אדם שתורם לסביבה ולחברה.

ב"כ הנאשם 3 ביקש לאמץ את ההסדר העונשי אליו הגיעו עם התביעה, לפיו ייגזר על נאשם 3 קנס בסך 5,000 ₪. עוד נמסר כי ישנה הסכמה לתשלום הקנס ב-4 תשלומים חודשיים שווים, והתחייבות להימנע מעבירה, על סך 10,000 ₪. ב"כ הנאשם 3 טען כי מדובר בנאשם בן 67, אשר עבד אצל הנאשמת 1 במשך 44 שנים, עד לפני 4 שנים, כאשר יצא



לפנסיה. כל אותו הזמן לא היה מעורב בתקלה כלשהי במהלך עבודתו ועברו ללא רבב, למעט הרשעה אחת מעבירת תכנון ובנייה מלפני שנים רבות. מדובר באיש עבודה מסור ונאמן, זהיר ושומר חוק. עוד טען הסניגור, כי בשנת 2013, עבר הנאשם 3 טרגדיה, כאשר בתו נפטרה בגיל 37 מסרטן, והשאירה אחריה ילד בן 10. הנאשם 3 ורעייתו קיבלו אפוטרופסות על הנכד, היום בן 15, והם מגדלים אותו בביתם, כאילו היה בנם. יתרה מכך, נטען כי הנאשם 3 מצוי במדרג הנמוך ביותר בין הנאשמים בתיק, כאשר כל הנאשמים האחרים נמצאו בעמדות בכירות יותר. וכן הודגש כי הפגיעה נגרמה בסופו של דבר מהזזת נקודת הקידוח, ללא ידיעתו של נאשם 3. הנאשם 3 קיבל את הכרעת הדין, ביטא צער רב על התקלה שהתרחשה, ומבקש סליחה על כך שהיה מעורב בתקלה הזו, למרות שלא התכוון לכך. ב"כ הנאשם 3 הפנה בנוסף לשיקול השיהוי בהגשת כתב האישום ובחלוף הזמן מאז בוצעה העבירה.

אשר לנאשם 4, טען בא כוחו כי אחריותו היא הפחותה ביותר מבין יתר הנאשמים, וכך גם סדרו בהיררכיית הנאשמים. הנאשם 4 לא הבין את המוטל עליו וסבר בתום לב כי תפקידו היה להגן על צנרת הדלק וצנרות אחרות של הנאשמת 1, ובכל הנוגע למה שהנאשם 4 תפס כתפקידו ביצע באופן מיטבי. ב"כ הנאשם 4 טען כי מדובר באדם נורמטיבי, נעדר עבר פלילי, המכהן כיו"ר הוועד של הנאשמת 1. עוד צוין כי מדובר בעבירות מסוג אחריות קפידה ויש לאבחן אותן מעבירות אחרות שהמניע להן הוא עשיית רווח או עבירות רשלנות. לאור האמור וחלוף הזמן, עתר ב"כ הנאשם 4 להטיל על הנאשם קנס שנע בין 5000 ₪ ועד 10,000 ₪, במדרג הנמוך של המתחם.

דברי הנאשמים בטרם מתן גזר הדין:

הנאשם 2 ביקש לחזור על הדברים שמסר סניגורו.

הנאשם 3 מסר כי הוא מצטער על מה שקרה וביקש לחזור על דברי סניגורו.

הנאשם 4 מסר כי הוא מצטער על התאונה שקרתה, זו פעם ראשונה שהוא נמצא בבית המשפט וצר לו מאוד על כל מה שקרה.

דין והכרעה עונשית:

הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו:

הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשמים הינם השמירה על איכות הסביבה, ביניהם ניקיון המים, וכן שמירה על משאבי הטבע, המועטים גם כך במדינתנו הקטנה. כמו כן, ערך השמירה על איכות הסביבה משפיע, כחלק מיחסי הגומלין בין האדם לטבע, על בריאותו של אדם ועל הסביבה בה הוא חי וכן על זכות הציבור לחיות בסביבה נטולת מפגעים סביבתיים כנגזרת מהזכות לבריאות ולחיים, כמשמעותה בחוק יסוד כבוד האדם וחירותו. על חשיבות שמירת איכות הסביבה והנזקים העלולים להיגרם כתוצאה מביצוע עבירות הפוגעות באיכות הסביבה עמד לא פעם, בית המשפט



העליון, ויפים בעניין זה דברי כב' השופט א. ברק בבג"ץ 4128/02 אדם טבע ודין - אגודה ישראלית להגנת הסביבה
נגד ראש הממשלה, פ"ד נח(3)503, בעמ' 512-513:

"האדם הוא חלק מסביבתו. הוא מקיים עם סביבתו יחסי גומלין. הוא משפיע על סביבתו והוא מושפע ממנה. הקרקע, המים, האוויר, הם היסודות לקיום האנושי. במסגרתם "מנהלים הפרט והחברה את כל מעגל חייהם" (השופט אור בבג"ץ 244/00 עמותת שיח חדש למען השיח הדמוקרטי נ' שר התשתיות הלאומיות, פ"ד נו(5) 49, 62). הם הבסיס לקיום הפיזי. הם הבסיס לקיום הרוחני. איכות החיים נקבעת על פי איכות הסביבה. אם לא נשמור על הסביבה, הסביבה לא תשמור עלינו. מכאן החשיבות הרבה - לכל פרט ופרט ולחברה ככלל - בשמירה על איכותה של הסביבה בה מתנהלים חיינו. "איננו מדברים עוד - כבעבר - אך בשימושי קרקע למיניהם, אלא בתפיסה סביבתית כוללת של חברה, של כלכלה ושל איכות חיים בעיר ובכפר" (השופט מ' חשין בבג"ץ 2920/94 אדם טבע ודין - אגודה ישראלית להגנת הסביבה נ' המועצה הארצית לתכנון ולבניה, פ"ד נ(3) 441, 454). אכן, אחד האתגרים החשובים ביותר של ימינו (בעולם ובישראל) הוא זה של איכות הסביבה. יש בו ביטוי לצורך של "שמירת הטבע והנוף - מעשה בראשית - בלא שיד אדם תקלקל את מעשה הבריה" (השופט מ' חשין בבג"ץ 2920/94 הנ"ל, בעמ' 455). אחד הערכים החברתיים הראויים להגנה הוא זה של שמירה על משאבי הטבע."

מדיניות הענישה:

בחירת מדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים מעלה כי בתי המשפט נוהגים להטיל על נאשמות שהינן תאגידים פרטיים ורשויות ציבוריות קנסות בשיעורים של מאות אלפי שקלים, ואילו על נאשמים, ביניהם, ראשי רשויות ומנהלי התאגידים הפרטיים, קנסות בשיעורים של עשרות אלפי שקלים, כמפורט להלן:

ע"פ 59670-02-15 מועצה מקומית שבלי ואח' נגד מדינת ישראל - הנאשמים (מועצה מקומית ומי שעמד בראשה) הורשעו בעבירות של זיהום מים בנסיבות מחמירות וגרימת ריח חזק ובלתי סביר, וכן נאשם 2 הורשע בנוסף בעבירה של זיהום מים בנסיבות מחמירות כנושא משרה והפרת חובתו של נושא משרה. בית משפט השלום קבע מתחם עונש לנאשמת הנע בין קנס בסך 100,000 ₪ ועד 300,000 ₪, ולגבי הנאשם, נקבע מתחם עונש הנע בין קנס בסך 15,000 ₪ ועד 50,000 ₪. בסופו של יום, גזר בית המשפט על המועצה המקומית קנס בסך 120,000 ₪ והתחייבות בסך 240,000 ₪, ואילו על העומד בראשה, נאשם 2, הוטל קנס בסך 20,000 ₪, והתחייבות כספית בסך 40,000 ₪. בית המשפט המחוזי אישר את עונשים אלה.

ע"פ (מחוזי מרכז-לוד) 12288-04-15 כל בו חצי חינם בע"מ ואח' נגד מדינת ישראל - הנאשמים הורשעו בעבירות של זיהום מים ולכלוך רשות הרבים וכן הורשעו נאשמים 2, 3 ו 5 בהפרת חובת נושאי משרה לפי חוק המים והפרת אחריות נושא משרה לפי חוק שמירת הניקיון, זאת לאחר שבמהלך ביצוע פרויקט במהלכו בוצעו קידוחים, נפגע קו סניקת ביוב ממנו יצאו שפכים גולמיים אשר זיהמו את הנחל. באותו המקרה לא ניתן היתר חפירה על ידי העירייה. בית



המשפט גזר על הנאשמות 1 ו- 4 (תאגידים) קנסות בסך 300 אלף ₪ ו- 200 אלף ₪ בהתאמה. ועל הנאשמים 2, 3 ו- 5 שהיו נושאי משרה, קנסות בסך של 35 אלף ₪, 20 אלף ₪ ו- 20 אלף ₪ בהתאמה, וזאת לצד התחייבות כספית לכלל הנאשמים. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעורן של הנאשמות 1 ו- 4 ביחס לגובה הקנס שהוטל עליהן, ומצא כי יש להפחית מהקנס באופן שעל הנאשמת 1 יופחת הקנס לסך של 230 אלף ₪ לנאשמת 4 יופחת הקנס לסך של 130 אלף ₪.

ע"פ (מחוזי ת"א) 34909-04-13 **ארגס ואח' נ' מדינת ישראל** - הנאשמים 1, 2, 4 ו- 5 הורשעו בעבירות של ניהול עסק בניגוד לתנאים, זיהום מים, הזרמת שפכים המכילים מ לחים, מתכות ומזהמים אחרים בריכוזים חורגים העלולים לזהם מקורות מים ואי התקנת והפעלת תשתית למניעת זיהום, הפרה ו/או אי קיום תנאים בהיתר רעלים וכן הנאשמים 3-5 הורשעו גם בהפרת חובת פיקוח בנדון. בית המשפט השלום הטיל על הנאשמת שהינה חברה פרטית קנס בסך 350 אלף ₪ והתחייבות בסך 200 אלף ₪. על הנאשם 3, שהיה מנהל המפעל באותה העת ובעל המניות העיקרי בחברה הטיל בית המשפט קנס בסך 60 אלף ₪ והתחייבות בסך 80 אלף ₪. על הנאשמים 4-5 שהיו שכירים שאין חלקם ברווחי התאגיד, הטיל בית המשפט קנס בסך 3,000 ₪ והתחייבות בסך 10,000 ₪. בית משפט המחוזי התערב חלקית בגזר הדין באופן שהפחית את הקנס שהוטל על הנאשמת ל- 250,000 ₪.

ע"פ (מחוזי חיפה) 39853-06-11 **פולקוביץ פלג נגד המשרד לאיכות הסביבה/מחוז חיפה** וכן ע"פ שמספרם 8099-07-11, 6478-07-11, 7415-07-11, שדיונם אוחד עם תיק זה - ערעורים שהדיון בהם אוחד בעבירות שנעברו בעת שעבודות שבוצעו גרמו לפגיעה בקו ביוב וכתוצאה מכך לזרימת ביוב גולמי לנחל גדורה ולקישון. בית משפט השלום הרשיע בחלק מהעבירות וזיכה מחלקן. בית המשפט המחוזי קיבל את הערעורים בחלקם. לעניין העונש שהוטל על הנאשמים בסופו של יום, הותיר בית המשפט המחוזי את העונש שנגזר על החברות בסך של 100 אלף ₪ והתחייבות בסך 200 אלף ₪, כל אחת. בנוגע ליתר הנאשמים, עליהם הוטלו עונשי קנסות בסך של 8,000 ₪ והתחייבות בסך 16,000 ₪, נקבע כי הקנס יומר לפיצוי כספי שישולם לקרן לאיכות הסביבה.

ע"פ (מחוזי נצרת) 408/09 **הסוללים נגד מדינת ישראל** - נדחה ערעורם של הנאשמים, אשר הורשעו בביצוע עבירות לפי חוק המים וחוק מניעת מפגעים. בית משפט השלום גזר על הנאשמות 1 ו-3 קנס בסך של 150,000 ₪ כל אחת, ועל הנאשמים 2 ו-4 גזר קנס בסך של 30,000 ₪ כל אחד, וכן התחייבות בסך של 100,000 ₪ כל אחד. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור והותיר את העונשים על כנם.

ע"פ (מחוזי חיפה) 2154/07 **קיבוץ כפר מסריק נגד מדינת ישראל** - נדחה ערעורם של נאשמים, אשר הורשעו בביצוע עבירות לפי חוק המים, חוק שמירת הניקיון וחוק רישוי עסקים. בית משפט השלום גזר על הנאשמת 1 (הקיבוץ) קנס בסך של 250,000 ₪, וכן התחייבות בסך של 350,000 ₪, ועל נאשמת 2 גזר קנס בסך של 3,000 ₪. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור והותיר את העונשים על כנם.

ת"פ 49130-07-10 **מדינת ישראל נגד מועצה מקומית עראבה ואח'** - הנאשמים הורשעו בעבירות של זיהום מים וגרימת ריח חזק או בלתי סביר. הנאשמת 1 הינה מועצה מקומית, נאשם 2 היה ראש המועצה ונאשם 3 מנהל מחלקת מים וביוב. באותו מקרה הטיל בית המשפט על נאשמת 1 קנס בסך 150,000 ₪ והתחייבות בסך 50,000 ₪, על הנאשמים 2 ו-3 הוטל קנס בסך 50,000 ₪ והתחייבות בסך 10,000 ₪.



ת"פ 1013-07 **משרד לאיכות הסביבה נגד המועצה האזורית חבל מודיעין ואח'** - הנאשם שכיהן כראש המועצה האזורית חבל מודיעין הורשע במחדלו שלא מנע פעולה מזהמת מים, העלולה לגרום לזיהום מים וזיהום מי תהום. כמו-כן הורשע באי נקיטת כל האמצעים הסבירים למניעת מפגעים סביבתיים ובכך נגרמו מפגעים סביבתיים ותברואתיים העולים כדי ריח חזק ובלתי סביר המפריע או עלול להפריע למצויים בקרבת מקום. עוד הורשע הנאשם בהיעדר פיקוח מספק על השלכת פסולת על ידי המועצה ברשות הרבים. הנאשם לא עשה כל שניתן למניעת עבירות לפי חוק המים, חוק הניקיון וחוק למניעת מפגעים. בית המשפט הטיל על הנאשם קנס בסך 20,000 ₪ והתחייבות להימנע מהעבירה בסך 50,000 ₪. על הנאשמת, המועצה האזורית, הוטל קנס בסך 200,000 ₪, והתחייבות בסך 300,000 ₪.

ת"פ (קריות) 16883-11-10 **מדינת ישראל נ' המוביל שיווק מוצרי בנייה בע"מ** - הורשעו הנאשמים בעבירות לפי חוק המים, חוק שמירת הניקיון וחוק רישוי עסקים. בית המשפט הטיל על נאשמת 1 קנס בסך של 120,000 ₪, וכן התחייבות בסך של 50,000 ש"ח, ועל נאשם 2 הטיל קנס בסך של 25,000, וכן התחייבות בסך של 20,000 ₪.

נסיבות שקשורות בביצוע העבירה:

בקביעת מתחם העונש ההולם למקרה הקונקרטי שבפני בית המשפט, עיקר הדגש הוא בטיב 'המעשה' בנסיבותיו ומידת האשם שהפגינו הנאשמים באירוע. בקביעת מתחם העונש ההולם מתחשב בית המשפט בהתקיימותן של נסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט (א) לחוק העונשין, ובוחן את מידת התקיימותן ואת השפעתן על חומרת המעשה ועל מידת האשם של הנאשמים. לכך נפנה עתה.

מדובר בעבירות של אחריות קפידה ומשכך לא ניתן לייחס להן מימד של תכנון מראש או כוונה לביצוע. יחד עם זאת, עבירות מסוג אחריות קפידה מאופיינות בציפייה מהנאשמים לנהוג בקפדנות יתרה בעת ביצוע תפקידן, שכן אי הקפדה על כללי העבודה הנאותים ועל שיטת ההיתרים של הנאשמת, הביאה בסופו של דבר למצב בו זוהמו מים ונעשתה פגיעה קשה באיכות הסביבה.

זאת ועוד, מדובר על מקרה נקודתי, ארעי ולא מתמשך, בניגוד למקרים רבים אחרים האופייניים לעבירות מסוג איכות הסביבה בהן ניתן לראות כי אותן עבירות התרחשו במשך פרקי זמן של שנים, שם כמובן גם הנזק הסביבתי, כפועל יוצא מכך, עצום פי אלפי מונים, שכן משך הזמן בו מתבצעת העבירה משפיע באופן ישיר על היקף הנזק שנגרם כתוצאה ממנה. מכל מקום, במקרנו, ומבלי להקל ראש בהיקפי הנזק שנגרמו, מדובר במקרה חד פעמי שנמשך לאורך מספר שעות ממושכות, וכן לאורך פרק זמן נוסף, בו נאלצו להזרים שפכי ביוב לים, במהלך ביצוע התיקון.

כפי שנקבע בהכרעת הדין, על הנאשמת הוטלו חובות עשייה, הן במישרין והן בעקיפין, מכוח נהליה של הנאשמת עצמה ומכוח החוק. כל "שרשרת הפיקוד" של הנאשמת כשלה כאשר לא בוצעו הבדיקות המתאימות והמידע בין הגורמים לא סונכרן על מנת לוודא שלא תגרם חלילה פגיעה במשאבי טבע וזיהום מים.

הנאשם 2 משמש כסמנכ"ל תפעול ומנהל כללי אצל הנאשמת, אשר לו אחריות באי נקיטת פעולות למניעת זיהום המים ווידוא שהאחראים הממונים תחתיו, במחלקתו, מקיימים את כל האישורים הרלוונטיים הנדרשים לקבלת ההיתר. הנאשם 2 הוא שחתום כמנהל המפעל על חוזה העבודה עם החברה הקבלנית, ומתוקף תפקידו היה עליו לוודא שהכפופים לו, אשר להם האציל סמכויותיו, מוודאים כי התקבלו כל האישורים הצריכים לעניין על מנת להימנע מפגיעה בתשתיות תת קרקעיות במסגרת פעולות הקדיחה. זאת ועוד, על פי הכרעת הדין, מחדליו של הנאשם 2, שהינו הבכיר ביותר מבין



הנאשמים האחראים על הפרויקט, מקבלים חומרה יתרה שעה שאף בודעו כי במקום קיים קו סניקה, לא מצא לנכון להודיע למי מהאחראים על העבודה ולוודא כי קיימים אישורים המאשרים את ביצוע הקדיחה במקום וכי קדיחה באותה הנקודה לא תפגע בתשתיות כאלה ואחרות.

הנאשם 3, כפי שנקבע בהכרעת הדין, היה האחראי, המפקח על העבודה, והנושא ברוב האחריות על פי הגדרתו בהיתר העבודה שניתן לפרויקט. אחריותו התבטאה בבדיקת האישורים המתאימים וקבלת הסכמה בכתב מגורמי חוץ.

הנאשם 4 משמש בתפקידו כמנהל יחידת התיכון והיה אחד מהגורמים המקצועיים החתומים על היתר העבודה, ואישר בחתימתו כי החפירה אינה מסכנת צנרת תת קרקעית. התרשלותו של הנאשם 4, כפי שנקבע בהכרעת הדין, הייתה בכך שלא ביצע פעולות כלל על מנת לבדוק כי החפירה אינה מסכנת צנרת תת קרקעית, וכן בדיקת וקבלת האישורים מגורמי החוץ הרלוונטיים.

אין מחלוקת לעניין הנזק שנגרם כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים, אשר מפורט בהכרעת הדין וכן בחוות דעת המומחה אשר הוגשה בהסכמת הצדדים במהלך המשפט. הנאשמים גרמו במעשיהם ומחדליהם לזיהום מים על ידי מי ביוב גולמי בספיקה גבוהה אשר החלו לזרום מהצינור שנקדח לתוך הנחל. זיהום זה התבטא בממצאים של ריכוזי גבוהים ביותר של חיידקים קוליפורמים צואתיים; חומר אורגני פי 30 מהמותר אשר גורם לירידה בריכוז החמצן המומס בנחל ועלול לגרום לתמותה של בעלי חיים הנמצאים במים בנוסף לריחות צחנה; ריכוז מוצקים מרחפים גבוה פי 20 מהמותר וריכוזי חנקן אמוניאקלי בנקודת הפגיעה שהיו גבוהים כמעט פי 50 מהמותר; ריכוזי זרחן כללי שהיו גבוהים פי 2 מהמותר; תרכובות חנקן וזרחן בריכוזים גבוהים הגורמות להתפתחות מואצת של אצות בנחל, דבר הפוגע בבעלי החיים ועלול לגרום למותם ולהגביר את הצחנה; האמוניה אף רעילה לאדם ולבעלי החיים.

מתחם העונש ההולם:

מתחם העונש ההולם נקבע בעיקר על יסוד הנסיבות האופפות את ביצוע העבירה, ודרגת האשם שהפגינו הנאשמים בכל האירוע, על מנת לשקף הלימה ראויה בין חומרת המעשה, בנסיבותיו, במידת האשם הגבוהה שהפגינו הנאשמים בעת ביצוע העבירה, לבין העונש לו ראויים הנאשמים בגין מעשיהם אלה.

לאחר שקלול מכלול השיקולים הצריכים לעניין נוכח חומרת נסיבות ביצוע העבירה כפי שפורטו לעיל, אני קובע את מתחם העונש הכלכלי ההולם בעניינה של הנאשמת כנע בין 100,000 ₪ ועד 300,000 ₪ והתחייבות להימנע מהעבירה בין 200,000 ₪ ועד 600,000 ₪, ואילו לנאשמים 2-4 קנס שינוע בין 5,000 ₪ ועד 50,000 ₪ והתחייבות בין 10,000 ₪ ועד 100,000 ₪.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה:

בגזירת העונש המתאים לנאשמים, רשאי בית המשפט להתחשב בהתקיימות נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, ככל שהן מתקיימות וזאת במידה שבית המשפט סבור, שיש ליתן להן משקל בנסיבות המקרה, ובלבד שהעונש שיוטל בסופו של יום על הנאשמים, לא יחרוג ממתחם העונש ההולם שנקבע.



במקרה דנן, מצאתי ביחס לכל הנאשמים, לתת משקל לחלוף הזמן מאז בוצעה העבירות, כאשר האירוע התרחש בשנת 2010, קרי לפני למעלה מ- 8 שנים, וכן לשיהוי בהגשת כתב האישום, אשר הוגש בחודש ינואר 2015, כ - 5 שנים לאחר האירוע.

לנאשמת 1 עבר סביבתי כבר הורשעה מספר פעמים בעבר בגין עבירות נגד איכות הסביבה והוטלו עליה קנסות בסך מאות אלפי שקלים.

בעניינו של הנאשם 2, מדובר בנאשם בן 65, משמש כיו"ר ועדת השיט של חיפה ומשמש מזה שנים רבות כיועץ בענייני סביבה לגופים שונים. גם לנאשם 2 קיים עבר סביבתי, כאשר הורשע בעבר במסגרת ת"פ 42287-008-13, יחד עם הנאשמת 1, בעבירות נגד איכות הסביבה, באותו מקרה הוטלו על הנאשם 2 קנס בסך 7500 ₪ והתחייבות להימנע מהעבירה בסך של 15,000 ₪.

בעניינו של הנאשם 3 קיימות נסיבות אישיות רגישות ויוצאות דופן. בתו של הנאשם נפטרה ממחלת הסרטן והותירה אחריה את בנה, שהיה באותו הזמן בן 10. הנאשם 3 ואשתו היום הם האפוטרופסיים הרשמיים של נכדם. עוד לקחתי בחשבון את גילו של הנאשם 3 שהינו בן 67, והוא אינו עובד עוד אצל הנאשמת 1, לאחר שיצא לגמלאות לפני 4 שנים. זאת ועוד, מדובר בנאשם שעבד אצל הנאשמת 1 במשך 44 שנים, והוא נעדר כל עבר סביבתי.

בעניינו של נאשם 4, מעבר לשיקולי חלוף הזמן והשיהוי בהגשת כתב האישום, הרלוונטיים כאמור גם ליתר הנאשמים, לקחתי בחשבון בעניינו של את העובדה כי הוא נעדר עבר פלילי.

העונש המתאים:

העונש המתאים בנסיבות העניין, חייב לשקף את חומרת הנסיבות ומידת האשם שהפגינו הנאשמים באירוע, כמו כן את מכלול הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה, ביניהם העובדה כי אין מדובר באירוע מתמשך אלא באירוע נקודתי וחריג, זאת לצד היקף הנזק שנגרם לסביבה.

כמו כן, חייב העונש המתאים להלום את יתר הנסיבות האישיות של הנאשמים, כמפורט בהרחבה לעיל, עברם הסביבתי, חלוף הזמן והשיהוי בהגשת כתב האישום.

לאחר שנתתי דעתי למכלול שיקולים אלה, לדעתי על העונש בעניינה של הנאשמת 1 להיות במדרג הבינוני- גבוה של מתחם העונש ההולם. כאמור, אין זאת הפעם הראשונה שהנאשמת עומדת לדין בגין עבירות בתחום איכות הסביבה, כאשר בעבר כבר הוטלו על הנאשמת עונשי קנסות גבוהים. יחד עם זאת, לקחתי בחשבון גם את חלוף הזמן מאז בוצעה העבירה והשיהוי בהגשת כתב האישום.

בעניינו של נאשם 2, מצאתי כי על העונש להיות במדרג הבינוני. מדובר בנאשם אשר במועדים הרלבנטיים שימש בתפקיד בכיר כסמנכ"ל תפעול ומנהל בפועל של המפעל, וכאשר במסגרת תפקידו היה האחראי על עבודתם של נאשמים 2-4. כמו כן, אף הנאשם הורשע בעבר בעבירות דומות והוטל עליו קנס כספי של אלפי שקלים, אך למרות זאת לא הדבר לא הרתיע אותו לבצע את העבירות נשוא הכרעת הדין. יחד עם זאת, שקלתי בעניינו גם את חלוף הזמן מאז בוצעה העבירה והשיהוי בהגשת כתב האישום.



בעניינו של נאשם 3, מצאתי לקבל את הסכמת הצדדים, לאור הנסיבות האישיות החריות, כמפורט לעיל, וכן לאור העובדה שאין לחובתו עבר סביבתי כלל, על אף שעבד אצל הנאשמת 1 במשך 44 שנים. לפיכך, אני סבור כי על עונשו להיות ממוקם ברף הנמוך של מתחם הענישה.

אשר לנאשם 4, אני סבור כי יש לקבוע את העונש בעניינו במדרג הבינוני-נמוך של מתחם הענישה שנקבע. גם בעניינו לקחתי בחשבון את חלוף הזמן מאז בוצעה העבירה והשיהוי בהגשת כתב האישום, כמו גם את העובדה כי לנאשם אין עבר פלילי כלל וכן את תפקידו בהיררכיית התפקידים בפרויקט ביחס לנאשמים האחרים.

אשר על כן, אני גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשמת 1 - קנס בסך 250,000 ₪ או 6 חודשי מאסר למנהלה תמורתו. הקנס ישולם ב-5 תשלומים שווים ורצופים החל מה-1.2.19 ובכל 1 לחודש שלאחר מכן. פיגור יעמיד את מלוא הקנס לפירעון מדי ויפעיל את צו המאסר שלצדו.

אני מחייב את מנהל הנאשמת 1 לחתום על התחייבות להימנע במשך 3 שנים מהיום, מביצוע העבירות בהן הורשעה בתיק זה. גובה ההתחייבות 100,000 ₪, לא יחתום - יאסר למשך 90 יום, או עד שיחתום - המוקדם מביניהם. ההתחייבות תיחתם בתוך 7 ימים.

נאשם 2 - קנס בסך 25,000 ₪ או 2 חודשי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בתוך 30 יום. פיגור יעמיד את מלוא הקנס לפירעון מדי ויפעיל את צו המאסר שלצדו.

אני מחייב את הנאשם 2 לחתום על התחייבות להימנע במשך 3 שנים מהיום, מביצוע העבירות בהן הורשע בתיק זה. גובה ההתחייבות 30,000 ₪, לא יחתום - יאסר למשך 90 יום, או עד שיחתום - המוקדם מביניהם.

נאשם 3 - לפי ההסכמה עונשית - קנס בסך 5000 ₪ או 50 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-4 תשלומים שווים ורצופים. פיגור יעמיד את מלוא הקנס לפירעון מדי ויפעיל את צו המאסר שלצדו.

אני מחייב את הנאשם 3 לחתום על התחייבות להימנע במשך 3 שנים מהיום, מביצוע העבירות בהן הורשע בתיק זה. גובה ההתחייבות 10,000 ₪, לא יחתום - יאסר למשך 90 יום, או עד שיחתום - המוקדם מביניהם.



נאשם 4 - קנס בסך 15,000 ₪ או 2 חודשי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בתוך 30 יום. פיגור יעמיד את מלוא הקנס לפירעון מידי ויפעיל את צו המאסר שלצדו.

אני מחייב את הנאשם 4 לחתום על התחייבות להימנע במשך 3 שנים מהיום, מביצוע העבירות בהן הורשע בתיק זה. גובה ההתחייבות 30,000 ₪, לא יחתום - יאסר למשך 90 יום, או עד שיחתום - המוקדם מביניהם.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, כ"ז כסלו תשע"ט, 05 דצמבר 2018, במעמד הצדדים.